

Ο ΝΟΥΜΑΣ
 ΕΦΗΜΕΡΙΣ
 ΠΟΛΙΤΙΚΗ — ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ — ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
 ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4
 Αθήναι 12 Ιανουαρίου 1903.

**ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ
 ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ**

Ο ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΣ

των ελληνικών έργων από το Βασιλικόν Θέατρον δέν είνε και τόσοσ άδικος, όσο θέλουν να τον παραστήσουν οι ενδιαφερόμενοι συγγραφείς και ο αγαπητός συνεργάτης μας, ο μη ενδιαφερόμενος καθόλου, αφού ακόμη δέν απέφασε να δράση κι' αυτός επί της σκηνής.

Έχει άλλας άμαρτίας το περίκομψον αυτό κτίριον, κρύπτει άλλας ρυπαρότητας στα παρασκηνία του, ώστε ο αποκλεισμός των ελληνικών έργων, αντί να είνε άμαρτία, είνε—κατά την κρίσιν μας τουλάχιστον— μία από τας μάλλον αξίας θανατομού και χειροκροτημάτων πράξεις του.

Με την γνώμην μας συμφωνεί και ο κ. Λάσκωρς. Κι' αυτός σκηνικά έργα έχει γράψει, κι' αυτός με το θέατρον καταγίνεται και όμως, όπως είχε την ελπίσειν να μας 'πη προχθές στο γραφείον της «Εστίας», ενώπιον και άλλων φίλων, το Βασ. Θέατρον έκκληροϊ και με το παραπάνω την αποστολήν του μόνον και μόνον διότι δέν παίζει έργα πρωτότυπα.

Διότι αποστολή του Βασ. Θεάτρου, γιά π.ντε δέκα χρόνια, αν όχι και περισσότερα, δέν είνε να παίξη έργα πρωτότυπα, αφού έργα πρωτότυπα—και πιστεύομεν πως δέν έχει ανάγκην υπογραμμισμού ή λέξεις : έργα—δέν υπάρχουν. Η αποστολή του είνε να μορφώσει ήθοποιούς, να μορφώσει κοινόν, να μορφώσει συγγραφείς. Ίδιως κοινόν να μορφώσει. Κοινόν που να τρέβωνται οι συγγραφείς και να μη του σερβίζουν, όπως γίνεται τώρα, όλα τα υπολείμματα της προβληματικής φαντασίας των—κοινόν που να χειροκροτή όλες τας βαναύσους αισθηματολογίας και να μη ξεκαρδίζεται με όλα τα ξεθυμασμένα και μπαγιάτικα χαριτολογήματα—κοινόν που να έχη απαιτήσεις από τους συγ-

γραφείς και κοινόν που να στηρίζουν οι συγγραφείς απαιτήσεις επάνω του.

Και το κοινόν αυτό θα μας το δώσουν ή Ν. Σκηνή από την μια μεριά και το Βασιλικόν Θέατρον από την άλλην. Άρκει να εργασθούν μ' εύσυνειδησίαν. Άρκει να ακολουθήσουν τον δρόμον που έχάραξαν.

Τιμίως δέ και εύσυνειδήτως κοινων κανείς, ήμπορεί άδιστάκτως να ήμολογήση ότι και ή Ν. Σκηνή και το Βασιλικόν Θέατρον δέν παρεξέκλιναν του σκοπού των όταν δέν έπαιξαν έργα πρωτότυπα, αλλά τούναντίον όταν, είτε γιά να κολακεύσουν, είτε γιά να κλείσουν στόματα απύλωτα, είτε γιά να δείξουν τάχα πως ένθαρρύνουν και την έγχώριον βιομηχανίαν, έδέχθησαν να παίξουν κ' έργα πρωτότυπα.

Αυτή είνε ή αλήθεια. Πικρά, αλλά πάντοτε αλήθεια.

ΓΝΩΜΗ

δική μας δέν είνε : ήν ήκει εις φίλον σεβαστόν και πατριώτην όχι του γλυκού νερού άλλ' αληθινόν—και την υιοθετούμεν.

— Τόση κουδέντζα, μάς έλεγε χθές, γίνεται γιά την επέμβασιν του Έλέγγου στις μεταβολές των οικονομικών υπαλλήλων, ενώ έπρεπε να γίνεται τόση και μεγαλύτερη ακόμη κουδέντζα, διότι δέν εύτυχήσαμεν ακόμη να έχωμεν τον Έλεγγον εις όλας γενικάς τας πράξεις μας.

Και ο σεβαστός φίλος, ο οποίος δέν είνε ούτε μέλος του Βουλγαρικού κοιμητίου, ούτε όργανον ήργυρώνητον των Σλαύων, έπροσθεσε :

— "Αν έπρόκειτο να ποκτήσωμε το άγαθόν αυτό, χαλάλι μας κι' ένας δεύτερος πόλεμος ακόμη !

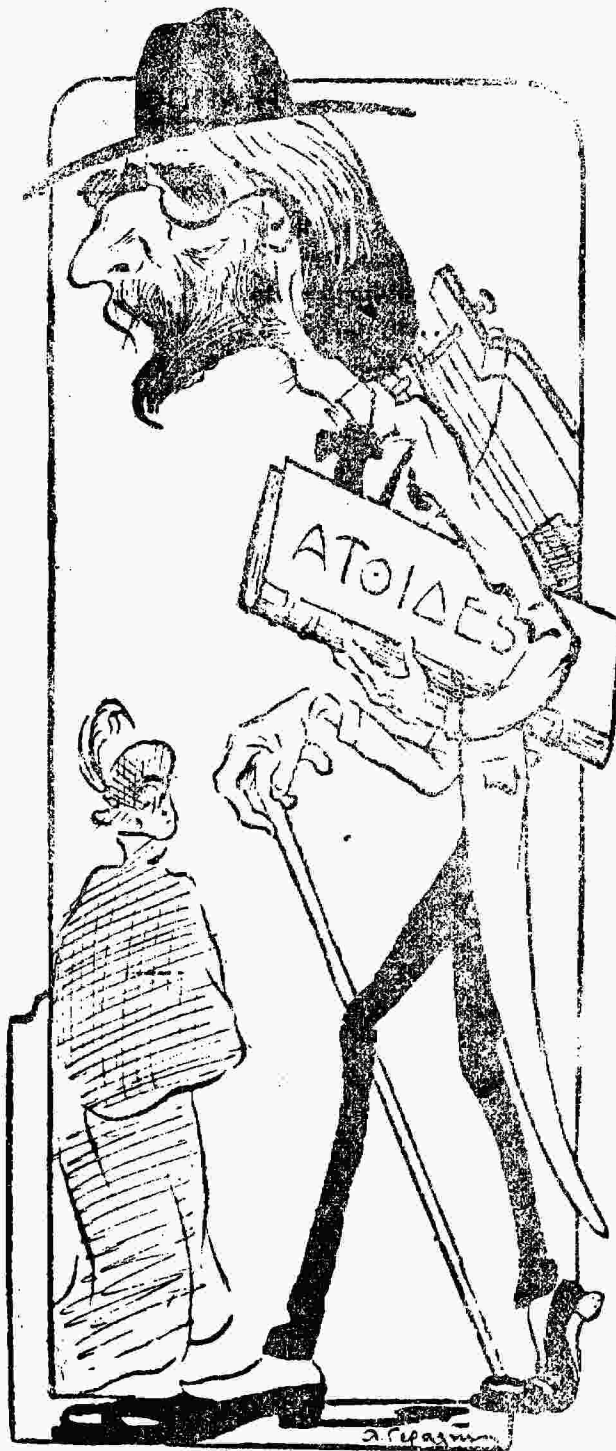
ΜΙΑΝ ΕΡΕΥΝΑΝ

ελίκρινεστάτην και πρωτοτυπωτάτην επί της συγχρόνου Έλληνικής ζωής αρχίζει από το σημερινόν φύλλον ο κ. Περικλής Γιαννόπουλος. "Αν ή έρευνα αυτή είνε πολύτιμος και αν ήτο άπαραίτητος, θα το ιδήτε μόνον σας. Ο «Νουμάς» με υπερήφανειαν φιλοξενεί στις στήλας του τα άρθρα του αγαπητού συναδέλφου και λογίζεται εύτυχής διότι ή εργασία αυτή, ή εξόχως έθνοπλαστική, έρχεται πολύτιμον βοήθημα εις την εφαρμογήν του άρχικού προγράμματός του.

Το σημερινόν άρθρον του κ. Γιαννοπούλου είνε ένα είδος προλόγου. Το δεύτερον, το όποιον θα δημοσιεύσωμεν εις το προσεχές φύλλον, φέρει τον τίτλον «Η Σενομανία».

Άνάγκη δέ να σημειωθή ότι τα άρθρα αυτά προέρχονται από άνθρωπον ο οποίος έτυχε νανατραφή

ΟΙ ΑΤΘΟΙ ΜΑΣ

Ο ΨΑΑΤΗΣ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

και να ζήσει, κατά το πλείστον, με ξένους και με ξένας ιδέας και μεταξύ ξενολατρών. Συνεπώς στηρίζονται επί παρατηρήσεων, τας οποίας ήρύσθη ο ίδιος από την πηγήν και όχι από τρίτον χέρι.

Δέν συνιστώμεν λοιπόν μόνον την μελέτην των. Πρέπει να τα αισθανθήτε, πρέπει να τάγαπήσετε,

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΦΥΛΑΞΙΣ

G. D' ANNUNZIO

ΟΝΕΙΡΟΝ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗΣ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΤΡΑΓΙΚΟΝ ΠΟΙΗΜΑ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΚΩΣΤΑ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑ

Λουκρητία τρομαγμένη

Γαληνοτάτη...

(Φθάνουν αι άλλαι κατάσκοποι. ή Κατερίνα, ή "Ορσολα, ασθμαίνουσαι, γοργαί.)

Γραδενίγια

Και σύ, Κατερίνα ; Και σύ, "Ορσολα ; Έλατε, έλατε εδώ ! Μιλήστε ! θα σας σύρω στην άκρογιαλιά με το σχοινί στον λαμό αν δέν μου πητε που είνε... Έβνε με την Πανθέαν :

Λουκρητία, ψιθυρίζουσα

"Οχι, Γαληνοτάτη ! τον είδα εις την Γιλιάναν.

Γραδενίγια (έρπάζουσα από τα μαλλιά και σε-

ουσα αυτήν).

"Οχι ψέμματα ! όχι ψέμματα ! Μίλε, "Ορσολα. Που είνε ;

"Ορσολα.

Ναι, Γαληνοτάτη. Τον είδα επί του Βουκενταύρου της έταίρας.

Γραδενίγια.

(Άποθεί την Λουκρητίαν και σύρει προς εαυτήν την "Ορσολαν ήτις γονυπετεί.) Έδώ "Ορσολα, εδώ, εδώ. "Ομίλει ! Πές μου τί είδες. "Ολα να μου τή πης πρέπει. Στάσου, πάρε (της δίδει ένα δακτυλίδι). Και θα σου δώσω ξεχωριστά 100 χρυσά δουκάτα.

"Ορσολα (άποκτήσασα εύλωπιαν)

Ναι, Γαληνοτάτη. Τον είδα επί του Βουκενταύρου της έταίρας... Έκάθητο υπό τον θόλον, μπροστά σ' ένα τραπέζι... Η Πανθέα έχόρευε επάνω στο τραπέζι, ανάμεσα σε κρυστάλια, χωρίς να σπάση ούτε ένα ποτήρι και όλα τα ποτήρια ήσαν γεμάτα έως τα χείλη και ήταν ξυπύλυτη, με τα δύο μικρά πτερά της προσηρμοσμένα εις τα σφύρα της, πτερά από διαμάντια και ρουμπίνια και έχόρευε τον χορόν που ονομάζουον "Άλγες, τον όποιον έφευρεν αυτή διά τον Δούκα της Μάντοβας και εκείνος ήταν όρθός και εκύτταζεν, εκύτταζε με τόσην ζέσιν ώστε ή όψις του όλίγον κατ' όλίγον έγυρεν έως το τραπέζι και ή Πανθέα με τα μικρά πτερά της ήγγιζε τα γεμάτα ποτήρια και τα μαλλιά του νέου και στο τέλος του

ακούμβησε την μίαν πτέρναν της εις το κρόταφον και έζηκούθησε να την κρατή στηριγμένη σ' αυτόν τον τρόπον. Και τότε εκείνος έκλεισε τα μάτια και ήτο πράγματι άχρός σαν το λιπό τραπεζομάνδυλο... (Η Δόγισσα άκροΐται ριγμένη εις έδραν τινά, συστρεφόμενη και λάμπουσα ως σίδηρος υπό τα βαρέα κτυπήματα σφύρας.)

Γραδενίγια.

"Ητο άχρός... Και τότε ; Μίλει, μίλει ! Πάρε !

(Από τα δάκτυλά της εξαίγει δεύτερον δακτυλίδι και το δίδει εις την κατάσκοπον. Η Κατερίνα και ή Λουκρητία ρίπτουν άκούσιον βλέμμα επιθυμίας προς το πολύτιμον αντικείμενον).

"Ορσολα.

Και τότε εκείνη ελόγισε προς αυτόν σαν δοξάρι και του έρριψε ένα φιλι επάνω εις τα χείλη του και ή ζώνη της εκόπη ξάφνου με ένα σύριγμα, σαν τις χορδες κιθάρας και έμεινε χωρίς ζώνη...

Γραδενίγια (με βραχείαν και φοβεράν φωνήν.)

Τότε ; Τότε ;

"Ορσολα.

Τότε ανεπήδησεν άποτόμως και τα γόνατά του έτρεμον και όλον το πρόσωπόν του έτρεμε. Και εκείνη του ειπε γελώσα : «Πόσον τα χείλη σου είνε κρύα ! Που έπήγε λοιπόν το αίμά σου ;»

Γραδενίγια (βασανιζόμενη από άκράτητον άγωνίαν

"Α ! εκείνη του ειπε : «Πόσο τα χείλη σου είνε

τάρβρα του κ. Γιαννοπούλου πρέπει να τα υιοθετήσετε, για να μείνετε Έλληνες. Διότι όπως αποδεικνύει τετραγωνικάτα ο πολύτιμος συνεργάτης μας, αν δεν ελαύσαμεν, κινδυνεύομεν εν τούτοις να παύσωμεν να είμεθα Έλληνες — και ως φωνάζομεν όσο θέλομεν περί του εναντίου.

Η ΑΠΟΦΑΣΙΣ

του Σεβ. Μητροπολίτου ναπαλλάξη τας πόλεις από τους καλογήρους και να κλείση τους ρασοφόρους τεμπέληδες στάς Μονάς, είνε και δικαιοτάτη και χριστιανικωτάτη.

Όσο και αν διαμαρτύρωνται γι' αυτήν οι καλόγηροι — βλέπε και προχθεσινήν «Έστία» — και όσο και αν υποστηρίζουν πως είνε «χρήσιμοι εις τας πόλεις», δεν πιστεύομεν ότι κατώρθωσαν να πείσουν κανένα.

Οι δικοί μας καλόγηροι, οι διαμένοντες μέχρι τούδε εις τας πόλεις, δεν έπαιξαν, είνε η αλήθεια, έκτος ελαχίστων εξαίρέσεων, ρόλον ήρώων του Βοκακίου, αλλά και δεν έχρηστέμευσαν καθόλου εις την άνύψωσιν του θρησκευτικού γοήτρου.

Λαμπρά λοιπόν ή απόφασις του Σεβασμιωτάτου. Γεννάται όμως τώρα και άλλο ζήτημα, το έξης, επίσης σπουδαίον: Στάς μοναστήρια μέσα τί θα κάνουν; Θα βαρελοποιούν την κοιλιά τους από την καλοφαγίαν και την τεμπελίαν και θα σκευωρούν κατά των Ήγουμένων και θα συμπράττουν κάποτε μαζί τους προς εξόντωσιν των ταμείων τών Μονών;

Ο Σεβ. Μητροπολίτης, ο οποίος έλαβε την πρώτην απόφασιν, πρέπει να φροντίση και για τη δεύτερα, τώρα μάλιστα που έκλεισε δλους τους ρασοφόρους λύκους μέσα στο μαντήρι.

Η ΧΙΛΙΟΔΡΑΜΟΣ

είσφορά του βουλευτού κ. Λιγυνού υπέρ του Παναγιού Τάφου, έλπίζομεν ότι θάφουπνίση και τους άλλους, τους δυναμένους αλλά μη θέσαντας ακόμη την χείρα στην τσέπη τους δι' ένα τόσον κατ' έξοχην εθνικόν σκοπόν.

Ριψοκινδυνεύομεν δε και μίην γνώμην, έξ άφορμής της είσφοράς του σεβαστού βουλευτού Άττικής. Ήτο τόσον δύσκολον οι βουλευταί μας ναφήσουν κάτι εκ της πρώτης βουλευτικής έπιχορηγήσεως που θα λάβουν αύριον μεθαύριον; Ήτο τόσον δύσκολον να μιμηθούν τους άγιους Συνοδικούς;

Το ζήτημα του Παναγιού Τάφου δεν ύπάρχει άμφιβολία ότι θάπασχολήση καμμίαν από τας πρώτας συνεδριάσεις της Βουλής. Πολλοί θα όμιλήσουν. Πολλοί θα φυγοεάραουν ως πατριωτικοί ρήτορες εις αυτήν την πατριωτικήν παράστασιν. Δεν προπληρώνουν λοιπόν την άφορμήν μίς τόσον σπουδαίας πατριωτικής ρεκλάμας;

κρύα!...» Ξεύρω αυτό...

Όρδολα

Έκείνη ώμίλει τοιαυτοτρόπως διά να τον χλευάση. Και εκείνος σαν μανιώδης, έπλωσε τα χέρια του να την άρπάση άλλ' εκείνη άπεσύρθη απότομως και έπήδησεν από το τραπέζι και σ' ένα δευτερόλεπτο ήταν μακριά του. Και δι' ήν τόν περιπαίξη, έψαλλεν εκείνη τό τραγούδι του Στραδέλλα:

Άφου ή άγάπη μου έδεσε τό πόδι να φύγω πως λοιπόν μπορώ;

Και σαν μανιακός εκείνος την άκολούθησε για να την άρπάξη. Και πάντα εκείνη του διέφευγε, στρέφουσα με εύχέρειαν τόσον έντελξ, ώστε έφάνετο ότι έχόρευεν ακόμη. Και έτρεχαν έτσι σ' όλον τό πλοΐον, από την πρύμνην έως την πώραν, εκείνη γελώσα, εκείνος κοκκινίζων, ώσαν να ήθελε να την κομματιάση. Μία φορά άρπαξε την άκρη του φορέματός της...

Γραδενίγια (με τον λαιμόν σφιγμένον)

Και τότε;

Όρδολα

Το κομμάτι του έμεινε στα χέρια. Το φόρεμα έσχίσθη από τό λαιμό έως τό γόνα. Και εκείνη έγέλα, έγέλα!... και όταν εκείνη έπερνούσε πλησίον από τό τραπέζι, έπερνε ένα γεμάτο ποτήρι και του έρριχνε τό κρασί φωνάζουσα: Πίε, άφου ή λάφυ-

ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟΝ

έπεισόδιον έκλογικόν μίς διηγήθη άγαπητός φίλος. Μετά τας τελευταίας έκλογάς, τόν συνήτησεν εδώ ο βουλευτής της Έπαρχίας του:

— Ξέρεις; Του λίγει. Βουλευτή μ' έβγαλε ο πατέρας σου!

— Μ' αυτός έχει πεθάνει πρό δέκα έτών!

— Τί θα θέλεις! Φέτος έφήφισε κι' ο μακαρίτης, κι' αυτός μάλιστα, με την ψήφου του, μ' έβγαλε βουλευτή!

— Τί λές!

— Έφήφισε ως λογίας!

— Μ' αυτός άπέθανε συνταγματάρχης!

— Μπξ! Δέν έχει καμμιά σημασία! Όταν μετέφερε τα έκλογικά του δικαιώματα από την έπαρχίαν εδώ, ήτο λογίας και ως λογίας έμεινε γραμμένος εκεί κάτω, στους έκλογικούς καταλόγους μας!

Και ο φίλος που μίς άπηγήθη τό έπεισόδιον αυτό, τό χαριτωμένον και χαρακτηριστικώτατον, έκαμε και τό έξης λογικώτατον συμπέρασμα:

— Τί περιμένεις από Κράτος που οι πεθαμένοι ψηφίζουν και βγάδουν τους βουλευτάς του;

ΚΑΤΑ ΜΕΡΟΣ

ή κωλυσιεργία — έπεν ο κ. Θεοτόκης. Το πιστεύομεν και τό χειροκροτούμεν. Ως πρωθυπουργός και άπειροδάθη να μίς δείξη νέον, και ευγενές, και ευσυνείδητον εν τη διαχειρίσει της άρχής. Άπειροδάθη να ποτραβιχθή από την ρουτίαν κ' έπροσπάθησε — και αυτό δέν εμπορεί να τό άρηθή κανείς — να διοικήση τόν τόπον δλιγώτερον ρωμαίικα από τους προκατόχους του, αν και δέν τό κατώρθωσε, άφου κι' αυτός είνε ένας από τους σιλάβους της Συναλλαγής.

Άς δούμε τώρα αν κατορθώση αυτήν την άντιρωμαίικην τακικήν να την εφαρμόση ως άρχηγός της Άντιπολιτεύσεως.

Ή πρώτη ύπόσχεσίς του, διά της οποίας άποτάσσει την κωλυσιεργίαν, δίδει χρηστάς έλπίδας. Να τό δούμε!

Ο ΑΡΚΟΥΔΑΣ

και ο Δάμψας τα δυό θεριά μαλλώνουν, επί του παρόντος στο Έλληνικόν έδαφος, κatóπιν την άνοιξιν, στην Μακεδονίαν.

Ο Άρκούδας υπολογίζει πως ή Μακεδονία μίς άνήκει, στρατολογεί δε και όπαδούς όπως την άνοιξιν, άμα φουντώση τό κλαδι, ένσκήψη στην Μακεδονίαν κ' έπιπέση κατά των Βουλγάρων.

Ο Δάμψας — ο τέως καπετάν Στέφανος ο Μακεδών — δικό μου είνε, όρξ, τό Μακεδονία και θα τό πάρουμε ψίχα ψίχα με τό γιγταγάνι μας! — παραδέχεται πως ή Μακεδονία άνήκει στους Βουλγάρους.

Ή δε Άστυνομία μας — κάτι ήμπορεί να λεχθή και περί αυτής — δέν άνταλαμβάνει να πείση έμπράκτως τους άρεικνίους αυτούς κυρίους, ότι ή Μακεδονία δέν άνήκει ούτε στον κ. Δάμψαν, ούτε στον

γάς σου κείει!» Ή βάρκες των ευγενών, οι όποιοι κορτεζάρουν τον Βουκένταυρον της εταιρίας, ήσαν γύρω. Και άλλοι ακόμη έσπευδον να φθάσουν ταχύνοτες τα κουπιά και άλλοι ακόμη και όλη ή άκρογιαλιά ήτο γεμάτη από αυτά. Και όλον αυτό τό πληθος έσπευθε για να ιδη τόσον άπλήστως ώστε ή βάρκες ήσαν όλες ριγμένες στο ένκ μέρος και οι σκαρμιοί έγγιζαν τό νερό. Και όλα τα πρόσωπα έχλώμαζαν και όλοι οι όφθαλμοί άπήστραπτον και οι κωπηλάται ήσαν καθώς και οι πατριώται και όλοι εύρίσκοντο εις μεγάλην μανίαν και όλοι παρετήρουν και έτεινον τα χέρια σαν να ήθελαν και αυτοί επίσης, να πιάσουν την εταιρίαν και έφώναζαν: «Πανθέα! Πανθέα!» Και τόση μεγάλη ήτο ή άνατριχίλα που διεχύθη σ' όλην την άκρογιαλιά, ώστε ή Πανθέα έξεπλάγη και έτρόμαξε γι' αυτό και έσταμάτησε...

Γραδενίγια.

Τότε;

Όρδολα.

Τότε αποτόμως ώρμησεν επάνω της ώσαν να την καταδροχθήση. Άλλά και αυτήν την φοράν επίσης του έξέφυγε, αφήνουσα εις τας χείρας του το ύπόλοιπον του φορέματός της και έτσι, χωρίς ντροπή άνέβη εις την χρυσήν πώραν, παρουσιάσθη μπροστά εις όλους, έρρίφθη εις όλα αυτά τα μάτια σαν σ' ένκ

καπετάν Άρκούδα, άλλ' εις κάποιους άλλους ισχυροτέρους, οι όποιοι ούτε από τέτοιους θεαματικούς μικροκαυγάδες δυστυχώς συγκινούνται, ούτε από φλογερξ άρθρα και από πυριφλεγείς δημηγορίας

Ή ΕΣΤΙΑ.

μόνον έτόνισε τον σεμνίτερον και ειλικρινέστερον έπικήδειον στον άποθανόντα προχθές στο Παρίσι τέως άναποκριτήν των «Τάξις» Μπλώιτς.

Τόν είπε «μέγαν δημοσιογράφον — όπως και είνε — και παμμέγιστον ρεπόρτερ» — όπως και του άξίζε — και εύθύς κatóπιν, άντι να έκχυθη εις τετριμμένους λυρισμούς, περιωρίσθηκε ναναδημοσιεύση τα ειλικρινή και φιλελληνικώτατα λόγια που έδημοσίευσε στην φιλολογικήν «Έστία» του 1886 περί της Έλλάδος ο ίδιος.

«Έγεννήθη εν τη χώρα σας — μίς έψαλλε τότε ο μέγας έγγλέζος δημοσιογράφος — μία πολιτική μερίς ή όποία κατέστησε την φιλοπατρίαν επάγγελμα, ή όποία συνέμειξε την φιλοπατρίαν του άτομου προς ύψιστα εθνικά συμφέροντα και άνέκοψεν έξω με την πρόοδον, έξω δε τον ένθουσιασμόν ή όποία δέν ήθέλησε να έννοήση, ότι ή Εύρώπη, εις άντάλλαγμα των συμπαθειών της, έξήτει παρά της Έλλάδος φρόνησιν και ύπομονήν».

Άπό φιλέλληνας που κατ' άποκοπήν μίς θαυμάζουν, έχομεν παραχορτάσει. Τέτοιοι φιλέλληνας, σαν τον Μπλώιτς, μίς χρειάζονται που να μίς πετξην κατόμουτρα την αλήθειαν, που να μίς καστιγώνουν άνηλεώς με της ειλικρινείας την μαστίγα, που να μίς δείχνουν ξεσκέπκατα τα χάλια μας.

Τέτοιοι φιλέλληνας και τέτοιοι πατριώται μίς χρειάζονται. Που να τους βρούμε;

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΟΝ

ζήτημα θα καταντήση, σιγά-σιγά ή άπέλασις των καλογήρων από τας πόλεις και ή περιορισμός τους στάς Μονάς.

Ο πρεσβευτής της Τουρκίας, λέει, έτοιμάζεται να έπέμβη διότι πολλοί καλόγηροι είνε ύπήκοοι Όθωμανοί και κατέφυγον εις αυτόν ζητούντες την προστασίαν του.

Κ' έπειτα θέλουν να πούν μερικοί πως τας ώμοιοτάτας κωμωδίας τας έγραψαν ο Άριστοβάνης και ο Μολιέρος!

ΕΥΓΕΝΕΣ

τό όνειρον του κ. ύπουργού των Ναυτικών, ευγενέστατον, να καταρτίση μίαν άτμοπλοϊκήν εταιρίαν μεγάλην, κατ' άπομίμησιν της Ρωσικής, ή όποία να ήμπορξή να ώφελήση και τό έμπόριον, και τό έθνος, εν ώρα άνάγκης, να έξυπνηγέτηδη.

Άπό τον κ. Καραπάνον περιμένομεν κάποιαν εργασίαν και κάποιαν βελτίωσιν, άφου είνε διασώτης της δροσέως και όχι των φαμφαρονισμών. Γι' αυτό και την πραγματοποιήσιν του όνειρου του δέν την

μαγκάλι, χωρίς τίποτε άλλο στο κορμί παρά δύο μικρά φτερά με πετραδία. Και όλοι παρετήρουν με άπληστίαν και έφώναζον: «Πανθέα! Πανθέα!» ώσαν να ήτο θεά. Και καθένος ήτο μεθυσμένος ώσαν ή γυναικία αυτή να εύρίσκετο εις τας άγκάλας του ή παρουσιάζετο εις αυτόν μόνον. Και οι κωπηλάται έγερναν εις τον άγώνα σαν άγρια θηρία...

Γραδενίγια.

Άλλ' εκείνος; εκείνος;

Όρδολα

Έμεινε στιγμάς τινας ακίνητος με τό γυμνό ένδομα στα πόδια του... «Ϊ! θα ένόμιζε κανείς ότι θα έμεινε νεκρός. Προξενούσε φρίκη. Είδξ γύρω από την ζώνη του την ζάλην ως άνεμοστρόβιλον... Άλλ' αϊφνης έκινήθη, εκύτταξε την γυναίκα αυτήν, έφυγε συναποφέρων αυτήν και θα ένόμιζε τις ότι όλη ή δύναμις των άπλήστων εκείνων άρρένων είχε μπη μέσα στους βραχιόνάς του, διότι την άρπαξε από την χρυσή πλώρην όπως άρπάζει κανείς μίαν σημαίαν.

Γραδενίγια.

Ά! Μάνατος και Κόλασι! (άγωνίζεται ώσει σφιγμένη υπό τους δακτυλίους όφως.) Πεντέλα! Πεντέλα!

Πεντέλα (από ύψηλά)

Πλέον από έκατόν βάρκες λάμνουν στον Μπρένταν... Έρχονται από την Φισαόραν, την Μίραν και

ΠΕΡΣΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Ένα πρωί ο Σάχης Νουρσιδάν ο δίκαιος βγήκε στο κυνήγι κι' ο μάγειρος, πούχε πάρει μαζί του, δεν είχε άλατι γαλ να φτειάξη τ' φαί.

— Πήγαινε, του είπε ο Σάχης, στο χωριό αυτό το κοντινό, πάρε άλατι και πλήρωσε όσα κάνει.

— Μά λίγο άλατι, δυό τρία σπυριά, είνε άνάγκη να τ'ο πλήρωσω; τόν έρωτά ο μάγειρός του.

— Βεβαίωτατα! του λέγει ο Σάχης. Να μη τ'ο πάρης χάρισμα. Έτσι και ο πρώτος καταπιεστής από δυό σπουριά άλατι άρχισε. Έρθε έπειτα ο διάδοχός του και άρπαξε περισσότερο. Κ' έτσι σιγά σιγά ή άρπαγή έφθασε στο σημείο που βρίσκεται σήμερα. Όταν ο Σάχης άρπάξη ένα μίλο από τ'ο περιβάλλον ενός ύπνικου του, οι αυλικόι του θα ξεριζώσουν άμέσως τ'ο δέντρον. Όταν ο Σάχης άρπάξη μισό αύγόν, οι στρατιώται του άμέσως θα σπυριάζουν όλο τ'ο κοτέτσι.

Σαάδν

είρισκομεν και τόσον άκατέρθωτον, άρχεί μόνον να έπιμείνη εις αυτό και να μη εύρη μπεροστά του άνυπερέβλητον κάλυμα, τήν αιωνίαν μικροσυφεροντολογικήν φαγομάρι μας.

ΕΥΡΕΘΗ ΤΡΟΠΟΣ

επί τέλους να παραιτηθή και ο κ. Ροΐδης και να ήσυχάση ο κ. Πρωθυπουργός τ'ο όποίου τούς ύπνους ετάρξασε τ'ο φάσμα τής Έθνικής Βιβλιοθήκης, άφού έπρόκειτο, κενουμένης όπωςδήποτε τής θέσεως, να έξοικονομηθή τ'ο Κορδονίου φίλτρκτος.

Ένεκα ύψίστων τ'ο Κράτους και τ'ο κόμματος συμφερόντων, ο κ. Ροΐδης εξήναγκάσθη να υποβάλλη τήν παραιτήσίη του, ως παθόν εν τή ύπηρεσίη. Τόσον δε μέριμναν έδειξεν δια τήν ύγειαν του ο κ. Πρωθυπουργός, ώστε ζμέσως διατάχθησαν δυό ιατροί να τόν επισκεφθούν και να πισταποιήσουν τήν ασθενείαν του, δια να συνταχθή τ'ο σχετικόν διάταγμα τής άποδοχής τής παραιτήσεως.

Κ' έπειτα οι αντιπολιτευόμενοι έχάλασαν πρό ήμερών τόν κόσμον φωνάζοντες ότι ο κ. Δηλιγιάννης θέλει να φάη και τόν Ροΐδην, σαν να ήταν κανέναν άγριος τής Πολυνησίας ο σεβαστός πρόεδρος!

Ο Κ. ΘΕΟΤΟΚΗΣ

κατά τας διαβεβαιώσεις τής προχθεσινής «Έστίκς» έδήλωσεν εις τούς φίλους του, ότι έχει άπόφασιν ν' άντιταχθή εν τή Βουλή κατά πάσης άδικίας, μη λαμβάνων ύπ' όψιν άν εκείνοι οι όποιοι πρόκειται ν' άδικηθούν άνήκουν εις τ'ο κόμμα του, ή εις άλλο αντίθετον πολιτικόν κόμμα.

Τοιαύτη άλτρουιστική πολιτική πρώτην φοράν

τώρα μας έναγκαλιζεται. Άν κατερθωθή και ήπραγματοποίησις τής — πράγμα όχι και τόσον εύκολον, όσον οι λόγοι — ο κ. Θεοτόκης θα έχη κάθε δικαίωμα να καυχεται ότι έταμε άληθώς νεαν όδόν στην πολιτικήν τής χώρας.

ΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ ΤΕΤΡΑΗΜΕΡΟΥ

Η εν Βενεζουέλα κατάστασις, κατά τηλεγράφημα εκ Καρακάς, έπεδεινώθη εσχάτως ή δε Γερμανική Κυβέρνησις ήναγκάσθη να βομβαρδίση τ'ο φρούριον Σάν-Κάρλος προς έκφοβισμόν τών επαναστατών.

Μεταξύ τών υποβληθησομένων εις τήν Βουλήν έκκλησιαστικών νομοσχεδίων ύπάρχει και εν προβλέπον περι ίδρύσεως Ίερατικών Σχολών, εν ταις όποιαις θα εκπαιδεύωνται δια διετούς φοιτήσεως ιερείς.

Κατά τούς ύπολογισμούς τών Κυβερνητικών θα κατερθωθή αύριον ή επανάληψις τών εργασιών τής Βουλής παρισταμένων ύπέρ τούς 150 βουλευτών. Έν τούτοις κατ' άλλας πληροφορίας άπαρτίχ δεν θα κατορθωθή να γίνη πρό τής προσεχούς Τετάρτης.

Έγένετο δεκτή ή από τής θέσεως τ'ο Έφόρου τής Έθνικής Βιβλιοθήκης παραιτήσις τ'ο κ. Ε. Ροΐδου και άντ' αυτού διορίσθη ο κ. Κωνσταντινίδης. Εις τόν κ. Ροΐδην ως παθόντα εν τή ύπηρεσίη ή' άπονεμηθή σύνταξις.

— Συνεπεία τής εν τ'ω τύπω συζητήσεως επί τής άποφάσεως τ'ο Ναυτοδικείου δια τας καταχρήσεις τ'ο «Άλφειού» έμονομάχησαν ο προσωπάρχης τ'ο ύπουργείου τών Ναυτικών άντιπλοίαρχος κ. Δαμιανός και ο άδελφός τ'ο καταδικασθέντος ύποπλοίαρχου Μ. Γούδα κ. Ε. Γούδας δικηγόρος. Άποτέλεσμα τής μονομαχίας ήτο ο τρυματισμός τ'ο δευτέρου εις τήν χείρα ουχι σοβαρός. Ο κ. Δαμιανός παρητήθη από τής θέσεως τ'ο προσωπάρχου εν τ'ω ύπουργείω.

— Ηγγέθη τηλεγραφικώς εκ Παρισίων ο θάνατος τ'ο τ'εως άναπακριτού τών «Καιρών» τ'ο Λονδίνου Μπλώιτς.

— Η εφαρμογή τών μεταρρυθμίσεων εν Μακεδονία έξακολουθεί, τής Πύλης δεικνυούσης ειλικρινείς διαθέσεις δια τήν πραγματοποίησιν τών ύποσχέσεων, ως έδωσεν εις τας Δυνάμεις.

Έν τούτοις όπως μη έγερθώσιν παράλογοι από μέρους τών Σέρβων και Βουλγάρων αξιώσεις, οι επί τών μεταρρυθμίσεων παραβλέπουσι δικαίωμα τινά τών Έλλήνων.

— Προχθές τήν νύκτα άνεχώρησεν εκ Πειραιώς ή «Άμφιρίτη» μεταφέρουσα εις Κρήτην τήν Α. Μ. τήν Βασίλισσαν, μεταβαίνουσαν εις Χανία, όπως καταθέση τόν θεμέλιον λίθον τ'ο δαπάνης τ'ο Τσάρου άνεγερθησομένου ναού.

“ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ” ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ Έκδιδόμενον εν Αθήναις

Διευθυντής: Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ Γραφεία: οδός Πινακωτών 22 Α. Είκόνας έξόχων καλλιτεχνικών.

ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ & ΜΠΟΤΣΑΡΑΚΟΣ

Τ'ο μυστικόν τ'ο άνεκάλυψαν με τ'ο θαυματουργόν «Σωζότριχον»

ΣΩΣΑΤΕ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

ΖΗΤΩ Η ΑΙΩΝΙΑ ΝΕΟΤΗΣ! ΜΑΥΡΑ ΜΑΛΛΙΑ ΜΕΧΡΙ ΒΑΘΥ ΓΑΤΟΥ ΓΗΡΑΤΟΣ

Έξασφαλίσατε τ'ο μαλλιά σας!

ΣΤΗΝ ΟΔΟΝ ΚΟΡΑΗ

ΑΠΟΘΗΚΗ ΣΩΖΟΤΡΙΧΟΥ ΚΑΙ ΒΑΦΗΣ ΤΡΙΧΩΝ

τ'ο Πόρτον...Βλέπω τόν ζετόν τ'ο Μαλιπιέρου, τας ζώνας τών Γρεμάνη, τ'ο ρόδα τών Λορεδάν...

Γραδενίγα.

Κατέβα, Πεντέλα! Κατέβα, κατέβα! (γυρίζει εις τήν αύλήν, δακνομένη από τήν λύπην και τήν μανίαν. Διευθύνεται με ύφος άπειλητικόν εις τούς κατασκόπους.) Και ούτε μία από σας δεν μου φέρνει μίαν κλωστήν μίαν τριχα! Α! και, άν εκείνη δεν πεθαίνη θα σας πεθάνω όλας σας... (Η Πεντέλα φαίνεται εις τήν θύραν και ή Γραδενίγα τήν σύρει, τήν σπρώχνει πίσω.) Πήγαινε! Τρέξε να προύπαντήσης τήν Σκλαβούναν...Νά έλθη έδω χωρίς αναβολήν. Πές της ότι θα τήν φορτώσω με χρυσάφι και στολίδια. Ύποσχέσου της ότι όλα όσα έχω είνε δικά της...Πήγαινε, τρέξε! Έρχεται (Η θαλαμηπόλος έξέρχεται δια τ'ο κιγκλιδώματος και έξαφανίζεται δια τ'ο κήπου.) Και σύ, Δουκρητία, δεν μου λές τίποτε; Και σύ, Κατερίνα; (ρίπτεται επί έδρας) Όμίλει, όμίλει! (μένει ξαπλωμένη επάνω εις τ'ο προσκέφαλα τής έδρας, εντός τών όποιών κρύπτει τ'ο πρόσωπον και από καιρού εις καιρόν ξηρός λυγμός τήν κλονίζει. Αι κατάσκοποι πλησιάζουν εις τήν έδραν, ζαρωμένοι και εκ τ'ο πλαιγίου. Η Όρσολα μειδιώσα παρατηρεί τ'ο δυό δακτυλίδια που τής έδωσε.)

Λουκρητία.

Και εγώ επίσης, Γαληνοτάτη, τόν είδα επί τ'ο Βουκενταύρου τής εταίρας. Εκείνη έψαλλεν ένα ποιμενικό τραγούδι και εκείνος τήν συνώδευε με τήν

κιθάραν. Και ή βάρκες έκαναν κύκλο γύρω των και δεν ήκούετο ουδέ άναπνοή. Έτραγουδούσε τ'ο Ρωμαϊκό τραγούδι που λέει:

Φθάνει παιά ή αγάπη
Φθάνει παιά ο πόθος...

Κατερίνα.

Και εγώ επίσης τόν είδα, Γαληνοτάτη... Ήτο μπροστά σ' ένα κλειδοκύμβαλον και εκείνη ήτο άκουσθημένη στο σκέπασμα τ'ο όργάνου και είχε λυμένα τ'ο μαλλιά της και τ'ο πρόσωπόν της ήτο πολύ πλησίον εις τ'ο τ'ο μουσικου και ένας από τούς πλοκάμους της έκυλίετο εις τόν λαμόν τ'ο νέου. Και ενώ εκείνος έπαιζεν, εκείνη έψαλλε σιγά, σχεδόν στο αύτί του. Και ή μουσική έτρεχε στα μαλλιά του και έφαινετο ότι ή γυναίκα και αυτός και τ'ο όργανον δεν ήσαν παρά ένα και τ'ο αυτό πράγμα και οι δύο έφαινοντο δοκιμάζοντες μίαν ήδονήν άπειρον...

Λουκρητία.

Όταν αύτη ψάλλει εις τήν όχθην, σύρει πίσω της όποιον δήποτε τήν άκούει. Οι τρυγηταί άφήνουν τόν λινόν και έρχονται στ' άκρογάλι. Χθές δυό βώδια ζευγαρωμένα πέφτουν στο ρεύμα. Οι ιερείς έγκαταλείπουν τόν βωμόν διαρκούσης τής λειτουργίας. Είνε ένας τόν όποτον όνομάζουον κόκκινον ιερέα, εκείνος που έκαμε μουσικός στην αύλήν τ'ο Έκλέκτορος, και ύπάρχει επίσης ένας άδελφός Αύ-

γουστίνος τ'ο Άγίου Άντολίου, όργανοπαίκτης τ'ο Άγίου Στεφάνου, οι όποιοι συνχωνίζοντι να τής συνθέσουν βουκολικά τραγούδια και έρωτικά. Λέγουν ότι κατέχει τ'ο μυστικόν τής σειρήνας...

Κατερίνα.

Λέγουν ότι όταν αύτη ήτο στην Νεάπολιν δια τόν έρωτα τ'ο δουκός τής Καλαβρίας, ένα βράδυ, εις ένα θαλάσσιον σπήλαιον κάτω από τ'ο άνάκτορον, εύρε μίαν κοιμισμένην σειρήνα...

Λουκρητία.

Τούτο είνε άληθές, γαληνοτάτη.

Όρσολα

Τούτο είνε άληθινό, Γαληνοτάτη. Ο Τριστάν Κυβελέος, και αυτός επίσης, γυρίζοντας από τήν Κύπρο, ενώ έμηνανορράφει όπως συζεύξη τήν βασίλισσαν Κορνέρ με τόν πρίγκηπα Άλφρόνσιν, είδε μίαν σειρήνα κοιμισμένην επάνω εις τήν θάλασσαν και έπειτα κατάπτε τ'ο διαμάντι διότι ήθελε να πεθάνη.

(Άκολουθεί)